

„Já bych prostě jenom chtěla, aby ses mi někdy omluvil. Abys, do prdele, aspoň jednou uznal, že se nechováš normálně.“

Robert se rozpačitě zavrtěl na židli, až zapraskala. Nejraději by se sebral a odešel.

„A přestaň už jíst jako nějaký magor,“ odstrčila od manžela talíř tak prudce, až se s hlasitým cinknutím zastavil o ten Robertův naproti.

„Hotovo? Skončili jste?“ usmíval se číšník. Na stříbrném podnosu přinášel rybu obalenou v solné krustě a položil ji na kraj stolu vedle Milana. Usmál se na něj: „Chutnalo?“

Milan rychle přikývl a zvědavě se naklonil blíž k tácu, aby mohl sledovat, jak bude číšník vysvobozovat rybu ze solného obalu. „Tohle bych se chtěl jednou naučit,“ rozzářil se na Emu.

Ta hlasitě odložila příbor, prudce vstala a odešla z restaurace.

Robert se chtěl zvednout a jít za ní, ale Milan ho chytil za ruku a usadil zpátky do židle. „Přece to tu nenecháme,“ nakládal mu opatrně na talíř už očištěné bílé maso. Věděl, že ten vztek jeho ženu přejde, vždycky ji přešel. Pamatoval období, kdy s ním byla schopná nemluvit i týden, ale s léty se její výdrž zkracovala, a ať už se na něj posledních pár let zlobila kvůli čemukoliv, déle než pár hodin jí to nevydrželo.

Taxík teď uháněl rozžhavenou asfaltkou směrem k jejich resortu a jí se ještě stále nechtělo mluvit. Zlobila se teď hlavně sama na sebe. Milionkrát se zařekla, že se nad manželovým chováním nebude rozčilovat, že mu nedovolí, aby jí zbytečně ubližoval. Tak proč ji tak sebralo, když ji tam dneska nechal a utekl? Rozhodně to přece nebylo poprvé. Utíkal ze všech situací, které mu byly nepříjemné, a většinou ne obrazně, ale doslova. Vybavila si, kdy to s ním zažila poprvé. Před dvaceti pěti lety, když jí sliboval, že ji v tom nenechá

a se vším jí pomůže. Byla tehdy na začátku těhotenství, do kterého se dostala díky své naivitě a jeho neschopnosti. Hloupě mu věřila, že je opatrný a zkušený a k žádné nehodě tak dojít nemůže. Jenže k ní došlo už během jejich druhého styku, kdy mu to, jak to tehdy nazval, prostě uklouzlo. Marně se modlila, aby se projednou nic nestalo, příliš pozdě zavedla pravidlo, že do ní od té doby mohl vniknout už pouze s prezervativem, ačkoliv protestoval, že ho škrtí a znecitlivuje. Menstruace v očekávaném termínu nedorazila a brzy se jí zvětšila i prsa. A když jim jeho máma odmítla pomoc s tou svou zpropadenou potrátovou komisí, nezbylo jim než jít za doktorem, kterého jim dohodil Ludvík přes kamaráda z lékařské fakulty, kde v té době oba studovali. Ocitli se v gynekologické ordinaci; ona ustrašená na vyšetřovací lehátku, před ní doktor s těma nejmodřejšíma očima, co kdy v životě viděla, a o kus dál postávající Milan s kapsou nabitou penězi. Sestřička v ordinaci chyběla, odešla domů hned po obědě.

„Můžeme to udělat rovnou,“ řekl doktor, jakmile provedl všechna náležitá vyšetření. „Jestli se na to cítíte?“ podíval se na oba a pak se otočil na Milana.

Ten příkývl, pomalu vyndal balíček bankovek a položil je na stůl.

Doktor spokojeně poplácal Emu po noze. „Jste připravená? Půjdeme na to?“

Bylo to celé rychlejší, než si myslela, předpokládala, že se na této schůzce jen na všem dohodnou. Srdce se jí roztlouklo, div jí nevyskočilo z hrudi. „Já nevím,“ zakoktala, „asi.“ Nadzvedla se na lehátku, aby dohlédla na Milana, a vysílala k němu prosebné pohledy. Pomalu došel až k ní a nejistě se zastavil. Potřebovala, aby ji držel, měla šílený strach. Natáhla k němu ruku. Váhavě ji vzal

do svých dlaní, přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a pak se mu mezi obočím vyrýsovala hluboká rýha. Po pár okamžicích ji najednou pustil, otočil se a beze slova vyběhl z ordinace.

Doktor se ušklíbl: „Další ze statečných,“ chlácholivě jí na břicho položil ruku navlečenou v chirurgické rukavici. „Ale nebojte,“ ozval se v jeho hlase důvěrný tón, „my to zvládneme. Já vás v tom nenechám.“

Ema byla dokonale zmatená. Co to má znamenat? Proč Milan utekl? Bojí se? Nemá na to žaludek? Nebo snad nechce, aby to udělala? A pak ucítila, jak se doktorova ruka svezla až dolů do jejího rozkroku. Usmíval se na ni a jeho modré oči přestaly být na chvíli ledově studené. „Možná bychom se mohli dohodnout na pěkné slevě,“ nespouštěl z ní zrak, zatímco jí rukou přejížděl po přirození a jeho tváře získávaly rudý nádech. Ema se nebyla schopná pohnout, jako by ji opustila všechna síla. Až když ucítila, jak hluboko do ní strčil prst, zvedla se prudce na loktech, vyndala nohy z podpěrek a doktora od sebe odkopla. Zakymácel se, ale ustál to. „Ale copak? Myslíš, že máš na vybranou?“ zasmál se.

Seskočila z lehátka a utekla pryč. Milana našla, jak si venku okusuje nehty opřený o zeď nemocnice. Díval se na ni vyděšenýma očima. „Hotovo?“ zašeptal a ona najednou uviděla, jak se mu po obličejí rozlila úleva.

Šla dál a ani se nezastavila. Po tvářích jí stékaly slzy.

Taxík najel na výmol, až všichni poskočili a prudce se zakymáceli ze strany na stranu.

„Dobrý?“ zeptal se Emy Robert, který seděl ve voze hned vedle ní a stejně jako ostatní až do této chvíle mlčel a sledoval z okýnka ubíhající zelenou krajinu. Podívala se na něj a ani se ten smutek, co

ji spaloval, nepokoušela skrývat. A on ji už podruhé toho dne vzal tiše za ruku.

Zařekla se, že si dá k jídlu jen něco velmi malého. Nejenom že se obávala, aby se jí opět neudělalo špatně, ale navíc si slíbila, že se ten jednodenní půst stane startem právě začínající diety. Byla rozhodnutá dál hladovět a skoncovat s tím příšerným kynutím. Od toho trapného výstupu s plavkami si neustále uvědomovala, jak se jí obří stehna nepříjemně třou jedno o druhé. Myslela na to, jak se na ni máma dívala, jak si ji nenápadně měřila pohledem, jako kdyby přemýšlela, o kolik zase dcera přibrala. Robert se sice tváří, že mu pár kilo navíc nevádí, a někdy dokonce pronese něco pochvalného o pěkném zadečku, když ji po něm zrovna poplácá, ale Adéla není hloupá a moc dobře si uvědomuje, že by ji sklony k tloustnutí mohly přivést až do pekla obezity.

Už při čtení jídelního lístku se jí ale začaly nezadržitelně sbíhat sliny a prázdné břicho se křečovitě stahovalo touhou po nasycení. Jsem jako hladový pes, ušklíbla se. A tak si po malém předkrmu objednala nakonec i hlavní jídlo a z talíře vyjedla úplně všechno až do posledního sousta. Robert ji přece miluje takovou, jaká je, tak co by se trápila.

„Tak jsi nakonec neodolala?“ zaslechla za sebou, když si pochutnávala na dezertu, a lekla se, až nadskočila. Jako by ji někdo nachtal při tom nejhorším zločinu. Otočila se a uviděla Prokopovou, jak se na ni dobrácky usmívá. „My s manželem na sladký moc nejsme a ty jejich kombinace,“ mávla rukou a s jemně